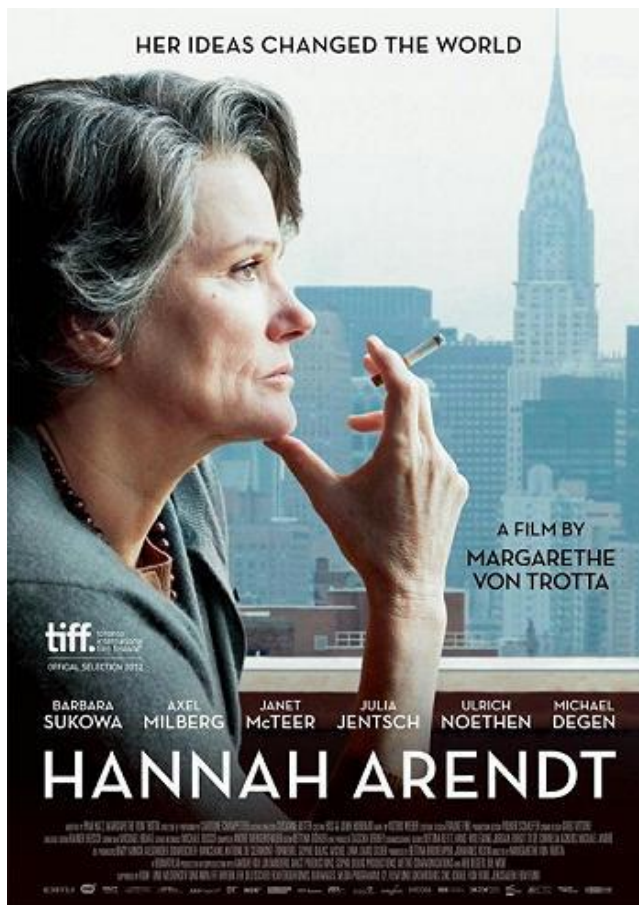

przedstawia wspaniałą biografię wielkiej myślicielki

HANNAH ARENDT

Reżyseria Margarethe von Trotta
Francja, Kanada, Niemcy, Izrael 2012, 113 min.

Jej umysł zmienił świat

W KINACH OD 24 STYCZNIA 2014

DYSTRYBUCJA

Aurora Films

Pasaż Ursynowski 1/111, 02-784 Warszawa, Poland, tel. +48 22 405 41 46

Dystrybucja: **Anna Dziewulska** e-mail: dystrybucja@gingercore.pl

PR & MARKETING

METEORA FILMS sp. z o.o.

Adres korespondencyjny: Aurora Films, ul. Radziwie 7 lok. UO3B, 01-164 Warszawa

Media & PR - Małgorzata Borychowska tel. 696 485 303, e-mail: malgosia@meteorafilms.pl

Marketing - Katarzyna Kobylińska tel. 600 051 516, e-mail: kasia@meteorafilms.pl

AURORA FILMS

przedstawia produkcję

Heimatfilm we współpracy z

Amour Fou Luxembourg, MACT Productions, Sophie Dulac
Productions, Metro Communications, ARD Degeto Film

HANNAH ARENDT

Tytuł oryginalny: Hannah Arendt

w reżyserii Marharethe von Trotta

Twórcy filmu:

Scenariusz : Margarethe von Trotta, Pamela Katz

Zdjęcia: Caroline Champetier, Tobias Klauke

Montaż: Bettina Böhler

Muzyka: André Mergenthaler

Kostiumy: Frauke Firl

Produkcja: Bettina Brokemper, Johannes Rexin

Występują:

Barbara Sukowa **Hannah Arendt**

Axel Milberg **Heinrich Blücher**

Janet McTeer **Mary McCarthy**

Julia Jentsch **Lotte Köhler**

Ulrich Noethen **Hans Jonas**

Michael Degen **Kurt Blumenfeld**

Nicholas Woodeson **William Shawn**

i inni

Nagrody/Festiwale:

- 2013** – **Bawarska Nagroda Filmowa** dla najlepszej aktorki Barbary Sukowej,
- 2013** – **Berlińska Nagroda Filmowa**, „Lola” dla najlepszego filmu oraz dla najlepszej pierwszoplanowej aktorki, cztery nominacje za scenariusz, reżyserię, kostiumy i charakteryzację.
- 2012** – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Valladolid (Hiszpania), „Złota Szpica” dla najlepszego filmu.
- 2012** – Romy Gala (Austria), nominacja dla ulubionej aktorki dla Barbary Sukowej.
- 2012** – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Tokio, nominacja za reżyserię
- 2012** – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Tallinnie, nominacja za reżyserię

Opis filmu:

Wielka niemiecka reżyserka **Margarethe von Trotta** od debiutu w 1970 roku „Utraconą częścią Katarzyny Blum”, zawsze stała w kontrze do politycznego mainstreamu. W swoim najnowszym filmie przedstawia sylwetkę jednej z największych filozofek XX wieku - Hanny Arendt. Do roli tytułowej zaś zaangażowała wspaniałą aktorkę - **Barbarę Sukową, nagrodzoną w 1986 roku Złotą Palmą** za rolę innej wielkiej kobiety w filmie von Trotty – Róży Luksemburg.

Hanna Arendt na początku lat sześćdziesiątych mieszka z mężem w apartamencie na Manhattanie. Prowadzi wygodne życie docenianej pisarki i filozofa. Gdy dowiaduje się, że w Argentynie pojmano Adolfa Eichmanna, nazistowskiego funkcjonariusza odpowiedzialnego za plan masowej eksterminacji Żydów w czasie II wojny światowej, postanawia na własne oczy zobaczyć proces zbrodniarza. Arendt pisze relację z przebiegu procesu dla „The New Yorkera”, następnie postanawia swoje wrażenia opisać w książce (słynnej „Eichmann w Jerozolimie”). W czasie procesu Arendt - a wraz z nią cały świat - widzą na ławie oskarżonych spokojnego, przeciętnego w zachowaniu urzędnika, który wcale nie wygląda jak dyszący krwią potwór (w filmie zamieszczone są

prawdziwe nagrania z procesu). **Relacjonując kolejne dni przesłuchań Hannah opisuje Eichmanna jako typowego biurokratę, bezrefleksyjnie wykonującego polecenia, który nigdy nie dostrzegł szerszego kontekstu swojej przerażającej działalności. Prowadzi ją to do sformułowania słynnej tezy o „niedającej się opisać i zrozumieć banalności zła”.** Takie stwierdzenie jest czymś zaskakującym dla współczesnych, którzy źle interpretując jej słowa posuwają się do zarzutów, że oto Żydówka i wielka filozof chce bronić odpowiedzialnego za Holocaust potwora. Arendt wspaniale odpiera falę krytyki, jednocześnie wspominając swoje przeżycia w nazistowskich Niemczech.

W retrospekcjach przyglądamy się jej młodzieńczemu romansowi z innym wielkim filozofem - Martinem Heideggerem, późniejszym współpracownikiem NSDAP. Hannah, mimo że kosztowało ją to wiele nerwów i straconych przyjaźni, nie zerwała z byłym kochankiem po wojnie. Zarówno jego, jak i nieporównanie bardziej winnego Eichmanna, starała się zrozumieć. Co jednak wcale nie oznaczało wybaczenia, gdyż **„normalność owa była dużo bardziej przerażająca niż wszystkie potworności wzięte razem”.**

Świetny scenariusz, rewelacyjna obsada epizodów: z Julią Jentsch i dwukrotnie nominowaną do Oscara Janet McTeer, sprawiły, że film został uznany przez światową krytykę za jedną z najlepszych biografii, która z powodzeniem zbiera nagrody na międzynarodowych festiwalach.

Światło płynące z ludzkiej twórczości przenika świat i pozostaje w nim nawet po śmierci autora. To, czy będzie wyraziste, czy przetrwa, zależy od żyjących. To oni je osądzą. Światło, które płynie z ludzkiego życia, gestów, rozmów przetrwa tylko we wspomnieniach bliskich. By i ono nie zanikło należy nadać mu odpowiednią formę. Historia człowieka musi być złożona z wielu wspomnień i opowieści.

Elisabeth Young-Bruehl, „Hannah Arendt: For Love of the World”

Margarethe von Trotta o swoim filmie:

*Na początku bałam się spotkania z postacią Hanny Arendt. Ci, którzy ją wspominali, twierdzili, że była bardzo nieprzyjemna w kontaktach z ludźmi, ale ja zawsze staram się lubić osoby, które chcę przedstawić. **Arendt była tak różna ode mnie, że zdałam sobie sprawę, że muszę spojrzeć na nią spokojnie i z rozważą. W końcu jednak szczerze pokochałam moją bohaterkę.** Im bardziej poznawałam życie Hanny Arendt, tym mniej się jej bałam. W Nowym Jorku dotarłam do wielu pisanych przez nią listów, poznałam kilkoro z jej znajomych i w końcu zdałam sobie sprawę, że była również ciepłą i towarzyską osobą. **Dostrzegałam złożoność jej charakteru i właśnie to najbardziej mnie w niej fascynowało.***

*Jestem przekonana, że to przeznaczenie postawiło na mojej drodze Barbarę Sukową. Dzięki swojemu intelektowi i wspaniałemu wnętrzu zagrała cudownie. Przygotowując się do roli czytała, podobnie jak ja, wszystko, co napisała Arendt. Barbara była tak precyzyjna, że ufałam jej całkowicie. Bez niej w głównej roli nie zrobiłabym tego filmu. Podobnie jak sześciu innych, w których zagrała. **Barbara zaczęła przygotowania do roli trzy miesiące przed rozpoczęciem zdjęć. Spędzała dużo czasu z profesorem filozofii oraz nad nauką strasznego niemieckiego akcentu Arendt.** Zgodziłyśmy się, że musi być on jak najbardziej aktualny, by rola nie stała się karykaturą. Po jakimś czasie rozmawiała już swobodnie ze swoim mężem, przyjaciółmi o polityce, czy kulturze jak Hannah.*

***Nie myślałam nigdy o tym, by jakiś aktor zagrał Eichmanna.** Wykorzystanie archiwaliów było absolutnie konieczne, ponieważ widz oglądając aktora mógłby powiedzieć: „Tak on gra świetnie” a ja chciałam by od Eichmanna płynęła prawdziwa biurokratyczna nicość. Nie mogłaby jej dać nawet najwspanialsza aktorska gra. Spotkałam się z opiniami, że Eichmann na sali sądowej sam zachowywał się jak aktor. Jednak przyglądając się licznym archiwaliom dostrzegłam raczej jego brak indywidualności. Mówiąc po niemiecku używał samych klisz językowych i frazesów. Praktycznie nie można postrzegać go jako żywej osoby, minimalnie empatycznej, wrażliwej – był do*

tego niezdolny.

„Filmmaker” 29 V 2013.

Prasa o filmie:

Zaangażowany i inteligentny! Sprawia, że filozofia z powodzeniem zajmuje miejsce rozrywki. Może film von Trotty, z jego gwiazdą Barbarą Sukową, nie zrobi dla Arendt tyle, co dla spopularyzowania postaci Julii Child kreacja Meryl Streep w filmie Nory Ephron, ale cóż szkodzi nam marzyć... Cieszymy się biografią jednej z największych myślicielek XX wieku... Szczególnie, gdy mieszka w pięknym, nowojorskim apartamencie z widokiem na rzekę Hudson; w świecie, którego już nie ma... Nie wahałbym się nazwać „Hannah Arendt” filmem akcji, choć tak dużo w nim dyskusji i ścierania się poglądów. Punkt kulminacyjny, w którym Arendt broni swoich poglądów przed krytyką, ma cechy największych scen filmowych.

„The New York Times”

Pisarka i filozofka Hannah Arendt zostaje powołana do życia dzięki hipnotyzującemu aktorstwu Barbary Sukowej.

„The Village Voice”

Weteranka niemieckiego kina, Margarethe von Trotta nakręciła swój najlepszy film! Przepięknie napisany i wyreżyserowany!

„Film Journal”

Najlepszy film jaki kiedykolwiek powstał o życiu pisarza! Tytan niemieckiego kina, Margarethe von Trotta, wspaniale pokazała żydowsko – niemieckie kwestie historyczne i polityczne. Gra Barbary Sukowej czyni z Arendt, wyprzedzającą swoje czasy, postać mocarną.

„Filmmaker Magazine”

Barbara Sukowa wspaniale pokazała życie i twórczość wielkiej filozofki. Taki temat dla filmu mógłby się wydawać niemożliwym, ale nawet osoby, które nigdy nie przeczytały strony z twórczości Arendt, będą poruszone jej moralną siłą i odwagą.

„The Hollywood Reporter”

Znakomity filmowy portret! Niezwykłe żywy i porywający. Głęboko porusza swoją powagą.

„Der Spiegel”

Kwestia natury zła, ważna w późnych pracach Arendt, wciąż pozostaje

aktualna. **Hannah nie myliła się! Von Trotta świetnie broni jej filozofii.**

„The Jewish Week”

Słowa wypowiedane przez Sukową, są najważniejszymi kwestiami, jakie kiedykolwiek padały z ust aktorów.

„Bluefat”

Biogram:

Margarethe von Trotta – reżyser i scenarzystka

Urodziła się w 1942 roku w Berlinie, w arystokratycznej rodzinie nadbałtyckich Niemców. Młodość spędziła w Paryżu, gdzie zafascynowała się kinem Nowej Fali i obrazami Ingmara Bergmana. Po powrocie do Niemiec **zaczęła grać w filmach Reinera Fassbindera i Volkera Schlöndorffa**. Znajomość z tym ostatnim zaowocowała w 1971 roku ich ślubem, a w 1975 wspólnie wyreżyserowanym debiutem fabularnym, ekranizacją „Utraconej części Katarzyny Blum” - ostrą krytyką sensacyjnego dziennikarstwa i równie nierealnej polityki. **Złoty Lew przyznany w Wenecji w 1981 roku za film „Czas ołowiu”** ugruntował jej czołową pozycję w niemieckim kinie. Obok nagród na Berlinale i licznych festiwalach filmowych, dwukrotnie brała udział w konkursie głównym w Cannes. Jednym z najbardziej znanych jej

filmów jest „Róża Luksemburg” z kreacją ulubionej aktorki – Barbary Sukowej. Nazywana czołową feministką w kinie, odrzuca te etykietę twierdząc, że bada kobiece wnętrze na równi z zewnętrznym światem polityki.